

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.110 van 23 oktober 2001
in de zaak A. 70.330/XIV-4206.**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. HINNEKENS,
kantoor houdende te 8500 KORTRIJK,
Louis Pasteurlaan 24

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 13 augustus 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het bevel van de Minister van Binnenlandse Zaken van 20 juni 1996 om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 28 november 1997 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 29 april 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 20 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Pakistaanse nationaliteit, is op 8 oktober 1992 in België aangekomen en heeft zich vluchteling verklaard op 12 oktober 1992.

1.2. De beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 april 1993 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, wordt aan verzoeker betekend op 8 juni 1993.

1.3. Op 20 oktober 1993 verwerpt de Minister van Binnenlandse Zaken een dringend verzoek tot heronderzoek van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 april 1993 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen brengt op 23 september 1993 een ongunstig advies uit voor het verblijf van verzoeker.

1.4. Op 18 mei 1995 vraagt verzoeker een machtiging tot voorlopig verblijf aan op grond van artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.5. Op 13 december 1995 wordt de verwerping van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9, alinea 3, van voornoemde wet van 15 december 1995 aan verzoeker betekend.

1.6. Op 20 juni 1996 ontvangt verzoeker een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit bevel luidt als volgt :

“(…)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde, wordt aan XXX, geboren te GUJRDA op 13/03/44 van Pakistaanse nationaliteit, bevel gegeven de grondgebieden van de Duitse Federale Republiek, van het Koninkrijk België, van het Koninkrijk Spanje, van de Franse Republiek en van de Portugese Republiek te verlaten ten laatste op 25/06/96 met verbod om zich naar Luxemburg en/of Nederland te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING : art. 7 -Al. 1 & 2; 1/

- Verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Indien hij (zij) dit bevel niet opvolgt, loopt de voornoemde gevaar, onverminderd rechtsvervolging op grond van artikel 75/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

(...).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste en zesde middel aanvoert :

“1/ Dat (de) het bevel tot het verlaten van het grondgebied niet afdoende gemotiveerd is, in rechte en in feite.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat de beslissing zowel in rechte als in feite uitdrukkelijk de motieven dient weer te geven waarop de beslissing zou steunen.

1) Dat de bestreden beslissing de juridische grondslag van de beslissing niet vermeldt nu enkel als vermoedelijke juridische grondslag opgegeven wordt ‘art. 7 -Al 1 & 2, 1 e’.

Dat er niet aangegeven wordt dat datgene wat opgegeven wordt een rechtsregel zou zijn; dat er aldus evenmin aangegeven wordt welke de aard van de rechtsregels zou zijn wanneer het een rechtsregel zou betreffen.

Dat onder het opgeven van de juridische basis van een beslissing minstens kan verwacht worden dat er verwezen wordt naar een welomschreven materiële wet, zoals decreet, wet, koninklijk besluit, internationaal verdrag etc... Dat er vele materiële wetten zijn welke een art. 7 -Al 1 & 2, 1 e hebben.

Dat er uiteraard ook niet rechtsregels, zoals omzendbrieven kunnen aangeduid worden met art. 7 -Al 1 & 2, 1 e.

Dat de formele wetgeving m.b.t. de motivering er toe strekt de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

2) Dat de bestreden beslissing zelve niet gedateerd is, daar waar de vermelding van een datum essentieel is bij een beslissing.

3) Dat de bestreden beslissing verwijst naar een andere beslissing welke zou genomen zijn met de bewoordingen : ‘in uitvoering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde’.

Dat de bestreden beslissing aldus onder meer :

- niet bepaalt wanneer de beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gemachtigde zou genomen zijn, daar waar de vermelding van een datum essentieel is voor een administratieve akte,

- niet preciseert wie de beslissing genomen heeft, zodat in concreto niet kan worden nagegaan of een terzake bevoegd persoon de beslissing genomen heeft,
- niet de inhoud van de beslissing weergeeft welke zou genomen zijn, zodat niet kan worden nagegaan of en in hoeverre het bevel tot het verlaten van het grondgebied de uitvoering is van een beslissing van de minister of zijn gevolmachtigde,
- niet de motieven weergeeft waarop deze beslissing zou steunen.

Dat verzoeker, gelet op het bovenstaande geen kennis genomen heeft of minstens moet geacht worden geen kennis te hebben genomen van de beslissing van de minister van binnenlandse zaken die luidens het bevel daaraan zou voorafgegaan zijn, hetgeen noodzakelijk inhoudt dat aan het motiveringsvereiste niet is voldaan (Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, R.W., 1982-83, 2266 : bij verplichte motivering is aan die vereiste niet voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg).

Dat wanneer er verwezen wordt naar een andere beslissing deze beslissing evenzeer dient gemotiveerd te zijn, hetgeen in casu niet het geval is.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er toe strekt de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat de verwijzing naar een andere beslissing gelet op de fundamentele gebreken van de andere beslissing, waarop zij zou steunen, uiteraard niet afdoende te noemen is.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).

Dat de beslissing welke de minister of zijn gevolmachtigde zou genomen hebben zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Cfr. Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49).

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

4) Dat de bestreden beslissing niet motiveert, waarom verzoeker erin zou kunnen in slagen zelf het bevel op te volgen, daar waar de overheid daarin niet geslaagd is, zelfs na meerdere pogingen daartoe.

Dat uiteraard aan verzoeker niet kan opgelegd worden wat de overheid zelve niet kan. Dat verzoeker overal illegaal zal zijn, zodat men hem niet kan opleggen. om elders illegaal te gaan verblijven. Dat dit argument zeker opgaat nu er reeds herhaaldelijk bevel is gegeven het land te verlaten gevolgd door opsluiting. Dat verzoeker reeds tienmaal opgesloten werd. Dat de overheid niet aangeeft waarom zij thans zou aannemen waarom verzoeker regelmatig het grondgebied zou kunnen betreden van een ander land.

6/ Dat de beslissing van de minister of zijn gemachtigde, welke het bevel zou voorafgaan, niet afdoende gemotiveerd is, in rechte en in feite.

Dat immers in het dokument waarin vermeld wordt dat er een beslissing van de Minister van Binnenlandse zaken of zijn gevolmachtigde zou zijn :

- niet bepaalt wanneer die beslissing zou genomen zijn, daar waar de vermelding van een datum essentieel is voor een administratieve akte,

- niet preciseert wie de beslissing genomen heeft, zodat in concreto niet kan worden nagegaan of een terzake bevoegd persoon de beslissing genomen heeft,
- niet de inhoud van de beslissing weergeeft
- niet de motieven weergeeft waarom deze beslissing zou steunen, daar waar zoals hoger reeds gesteld een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van bestuurshandeling.”;

2.1.2. Overwegende dat in de overwegingen van het bestreden bevel uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 7, alinea 1 en 2, 1/ en naar het feitelijk gegeven dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten; dat de motivering van de bestreden beslissing aldus de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering afdoende is; dat de bewering van verzoeker dat in de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar artikel 7, alinea 1 en 2, 1/ zonder vermelding van de rechtsregel niet relevant is aangezien verzoeker, enerzijds, uit de volledige tekst van het bevel kon opmaken dat het bevel werd genomen in toepassing van voormelde wet van 15 december 1980 en hij, anderzijds, reeds meerdere bevelen heeft ontvangen met dezelfde inhoud waarin wel verwezen werd naar voormelde wet van 15 december 1980; dat het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde; dat voormelde wet van 15 december 1980 nergens voorschrijft dat deze beslissing ter kennis moet gebracht worden van de betrokkene, zodat verzoeker niet met goed gevolg het gebrek aan motivering van deze beslissing kan inroepen; dat het eerste en het zesde middel niet gegrond zijn;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede, derde, vierde en vijfde middel aanvoert :

“2/ Dat er geen bevel tot het verlaten van het land kan uitgevaardigd worden, wanneer de overheid er zelfs na herhaaldelijke pogingen niet in slaagt om daaraan voorafgaandelijke beslissingen met eenzelfde oogmerk uit te voeren, hetgeen niet strookt met de vreemdelingen van 15 december 1980 en de economie van voormelde wet.

Dat aan verzoeker niet kan opgelegd worden wat de overheid zelve niet kan. Dat verzoeker overal illegaal zal zijn, zodat men hem niet kan opleggen om elders illegaal te gaan verblijven. Dat dit argument zeker opgaat nu er reeds herhaaldelijk bevel is gegeven het land te verlaten gevolgd door opsluiting. Dat verzoeker reeds tienmaal opgesloten werd.

Dat het bevel tot het verlaten van het grondgebied aldus de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en de economie van voormelde wet schendt.

3/ Dat er geen bevel tot het verlaten van het grondgebied kan uitgevaardigd worden, nadat betrokkene in vrijheid gesteld wordt overeenkomstig artikel 29 van de vreemdelingenwet.

Dat artikel 29 van de vreemdelingenwet een invrijheidstelling stipuleert voor de vreemdeling die bij toepassing van artikel 27, lid 3 van diezelfde wet opgesloten werd, zo hij binnen de twee maanden na opsluiting niet regelmatig het grondgebied van een ander land heeft kunnen betreden.

Dat onverenigbaar met een invrijheidstelling een nieuw bevel tot het verlaten van het grondgebied met vermelding dat de betrokkene terug kan worden opgesloten. Dat

onverenigbaar met een invrijheidstelling een nieuw bevel tot het verlaten van het grondgebied waarna betrokkene vermoedelijk wordt opgesloten. '

Dat de vreemdelingenwet nergens de mogelijk biedt om meerdere malen over te gaan tot vrijheidsberoving.

4/ Dat er geen bevel tot het verlaten van het land kan uitgevaardigd worden, wanneer die overheid er zelfs na herhaaldelijke pogingen niet is in geslaagd om daaraan voorafgaandelijke beslissingen met eenzelfde oogmerk uit te voeren, waardoor de regelen van de beginselen van behoorlijk bestuur n.l. het zorgvuldigheidsbeginsel, het fairplaybeginsel, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel (werden) geschonden.

Dat het uiteraard niet opgaat om telkens opnieuw, t.t.z. meer dan tien keer een bevel tot het verlaten van het grondgebied te laten volgen door opsluiting. Dat de overheid telkens na opsluiting verzoeker terug dient in vrijheid te stellen, daar de pogingen tot uitvoering telkens opnieuw niet slagen.

Dat een dergelijk overheidshandelen de belangen van een goed bestuur niet dient, waardoor de overheid niet zorgvuldig te werk gaat.

Dat men in casu dient aan te nemen dat niet redelijk is en niet evenredig is telkens opnieuw een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen, wanneer de overheid weet dat verzoeker daaraan geen gevolg kan geven en dat ook opsluiting met het oog op gedwongen uitvoering niet tot resultaat kan leiden. Dat het niet opgaat telkens met opsluiting te dreigen en vervolgens tot opsluiting over te gaan. Dat de overheid niet aangeeft waarin de huidige situatie zou verschillen van de voorgaande situaties waarin telkens een bevel gevolgd werd door opsluiting. Dat de overheid niet aangeeft waarom zij zou aannemen waarom verzoeker thans regelmatig het grondgebied zou kunnen betreden van een ander land.

5/ Dat er geen bevel tot het verlaten van het land kan uitgevaardigd worden, na (een) een ander bevel tot het verlaten van het grondgebied zolang de betrokkene de grenzen van België nog niet verlaten heeft, hetgeen niet strookt met de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en de economie van voormelde wet.

Dat aldus ondermeer artikel 7 van de vreemdelingenwet geschonden werd.”;

2.2.2. Overwegende dat voormelde wet van 15 december 1980 geen bepaling bevat die voorschrijft dat de Minister van Binnenlandse Zaken slechts een beperkt aantal bevelen om het grondgebied te verlaten kan afleveren nadat de overheid er na herhaaldelijk pogingen niet in geslaagd is de betrokkene het land uit te zetten; dat artikel 29 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat de bij toepassing van artikel 27, derde lid, opgesloten vreemdeling die binnen twee maanden na zijn aanhouding niet regelmatig het grondgebied van een ander land heeft kunnen betreden, in vrijheid wordt gesteld; dat de toepassing van dit artikel niet belet dat de vreemdeling die in vrijheid wordt gesteld een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten ontvangt, aangezien hij zich nog steeds in onregelmatig verblijf bevindt; dat de middelen niet gegrond zijn;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als zevende middel aanvoert :

“7/ Dat beide bestreden administratieve beslissingen art. 7 van het B.U.P.O. verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten) en art. 3 van het E.V.R.M (Europees verdrag van de rechten van de mens) schendt.

Dat het uiteraard niet opgaat om telkens opnieuw, t.t.z. meer dan tien keer een bevel tot het verlaten van het grondgebied te laten volgen door opsluiting. Dat de overheid telkens na opsluiting verzoeker terug dient in vrijheid te stellen, daar de pogingen tot uitvoering telkens opnieuw niet slagen.

Dat het telkens opnieuw uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, gevolgd door opsluiting een onmenselijke behandeling inhoudt. Dat het

telkens opnieuw uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, welke een bedreiging tot opsluiting bevat, een onmenselijke behandeling inhoudt.”;

2.3.2. Overwegende dat verzoeker in het middel stelt dat de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. en artikel 7 van het B.U.P.O. schendt; dat verzoeker van oordeel is dat het telkens opnieuw uitvaardigen van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, gevolgd door opsluiting een onmenselijke behandeling inhoudt; dat het feit dat verzoeker regelmatig werd gevangen genomen een gevolg is van het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat het telkens opnieuw uitvaardigen van een bevel te wijten is aan zijn eigen handelen; dat het zevende middel niet gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker als achtste middel aanvoert :

“8/ Dat beide bestreden administratieve beslissingen het fundamenteel recht op privé-leven zoals beschermd in artikel 8 van het E.V.R.M. (Europees verdrag van de rechten van de mens) schendt.

Dat het uiteraard niet opgaat om telkens opnieuw, t.t.z. meer dan tien keer een bevel tot het verlaten van het grondgebied te laten volgen door opsluiting. Dat de overheid telkens na opsluiting verzoeker terug dient in vrijheid te stellen, daar de pogingen tot uitvoering telkens opnieuw niet slagen.

Dat het telkens opnieuw uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, gevolgd door opsluiting een disproportionele schending van het privé-leven inhoudt. Dat het telkens opnieuw uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, welke een bedreiging tot opsluiting bevat, een disproportionele schending van het privé-leven inhoudt”;

2.4.2. Overwegende dat verzoeker in het achtste middel stelt dat de bestreden beslissingen niet stroken met artikel 8 van het E.V.R.M.; dat verzoeker van mening is dat het telkens opnieuw uitvaardigen van een bevel tot het verlaten van het grondgebied, welke een bedreiging tot opsluiting bevat, een disproportionele schending van het privéleven inhoudt; dat het feit dat verzoeker telkens een nieuw bevel krijgt om het grondgebied van het Rijk te verlaten, een gevolg is van het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat een eventuele schending van zijn privé-leven bijgevolg geen gevolg is van de bestreden beslissing, maar te wijten is aan zijn eigen handelen; dat het achtste middel niet gegrond is;

2.5.1. Overwegende dat verzoeker als negende middel aanvoert :

“9/ Dat de twee bij huidig verzoekschrift bestreden beslissingen niet genomen zijn binnen een redelijke termijn.

Dat het uiteraard niet opgaat om telkens opnieuw, t.t.z. meer dan tien keer een bevel tot het verlaten van het grondgebied te laten volgen door opsluiting. ‘Dat de overheid telkens na opsluiting verzoeker terug dient in vrijheid te stellen, daar de pogingen tot uitvoering telkens opnieuw niet slagen. Dat wanneer er op grond van dezelfde situatie, steeds dezelfde beslissingen worden genomen, zonder dat de situatie in relevante zin gewijzigd is, men na meer dan tienmaal dezelfde beslissing, dient aan te nemen dat een beslissing niet meer geacht wordt genomen te zijn binnen een redelijke termijn.

Dat men bij de beoordeling van het vereiste van redelijke termijn het geheel van de beslissingen in een welbepaalde zaken dient te bekijken.

Dat bestuurlijke overheden (RvSt., Lostermans, nr. 18.258, 4 mei 1977; RvSt.-Brussel, nr. 20.492, 1 juli 1980; RvSt., 30.493, 24 juni 1988, R.D.E., 1988, nr. 50, p.150; ; RvSt., 30.624, 2 september 1988, A.P.M., 1988, 111; RvSt., nr. 31.777, 18 januari 1988, R.A.C.E., 1989; RvSt., Graimson, nr. 31.675, 6 januari 1989, J.L.M.B., 1989, 621; RvSt., nr. 31.777, 18 januari 1988, R.A.C.E., 1989; RvSt., 33.055, 22 september 1989, R.D.E., 1990, nr. 57, p. 25; RvSt., 33.453, 24 november 1989, R.D.E., 1990, nr. 59, p.188, R.A.C.E., 1989; RvSt., Muret, nr. 34.523, 23 maart 1990; RvSt., 35.553, R.D.E., 1990, nr.59, p.159; RvSt., 38.861, 22 februari 1992, M.T.D./Belgische Staat, T.V.V.R., 1992, 063/77; RvSt., nr. 39.977, 25 juni 1992, R.D.E. 1992, nr. 70, 303-304; RvSt., nr. 44.495, 18 november 1993; RvSt., nr. 44.496, 18 november 1993) de hun voorgelegde zaken binnen een redelijke termijn dienen te behandelen. Dat het uitvoerend comité van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties een algemene conclusie uitgevaardigd heeft waarin gestipuleerd wordt dat de vreemdelingenzaken dienen afgehandeld te worden binnen een redelijke termijn (Conclusie, 44ste Sessie, Uitvoerend Comité, Geneve, H.C.R., 1993, k).

Dat de Raad van State in tuchtzaken zelfs geoordeeld heeft dat het vereiste van redelijke termijn onverkort geldt, zelfs wanneer nog een strafonderzoek loopt (RvSt., Graimson, nr. 31.675, 6 januari 1989, J.L.M.B., 1989, 621).

Dat de Raad van State reeds herhaaldelijk in vreemdelingenzaken het overtreden van de rechtsregel der redelijke termijn gesanctioneerd heeft (RvSt., 30.493', 24 juni 1988, R.D.E., 1988, nr. 50, p.150; ; RvSt., 30.624, 2 september 1988, A.P.M., 1988, 111; RvSt., nr. 31.777, 18 januari 1988, R.A.C.E., 1989; RvSt., nr. 31.777, 18 januari 1988, R.A.C.E., 1989; RvSt., 33.055, 22 september 1989, R.D.E., 1990, nr. 57, p. 25; RvSt., 33.453, 24 november 1989, R.D.E., 1990, nr. 59, p.188, R.A.C.E., 1989; RvSt., 35.553, R.D.E., 1990, nr.59, p.159; RvSt., nr. 39.977, 25 juni 1992, R.D.E. 1992, nr. 70, 303-304; RvSt., nr. 44.495, 18 november 1993; RvSt., nr. 44.496, 18 november 1993”;

2.5.2. Overwegende dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet meer geacht wordt genomen te zijn binnen een redelijke termijn; dat de omstandigheid dat verzoeker steeds een nieuw bevel krijgt om het grondgebied van het Rijk te verlaten, een gevolg is van het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de verwerende partij dus telkens verplicht is een nieuw bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten uit te vaardigen; dat verzoeker derhalve niet de schending van de redelijke termijn kan inroepen; dat het middel niet gegrond is;

2.6.1. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord een nieuw middel aanvoert dat luidt als volgt :

“6/ Uit het verweer zoals gevoerd door (de) verwerende partij put verzoeker een nieuw middel dat slechts ingeroepen wordt voorzover de overige middelen niet tot annulatie van de bestreden beslissing zou leiden : n.l. de machtsafwending nu (de) verwerende partij eigenlijk zelf toegeeft een soort systeem van lijfswang of bedreiging daartoe in te voeren of te beogen (zie onder 3/), hetgeen niet strookt met de doelstelling ter zake vervat in de vreemdelingenwet. Dat de vreemdelingenwet uiteindelijk enkel toelaat een persoon gevangen te zetten met het oog op een gedwongen uitzetting door toedoen van de overheid.

Dat de term ‘machtsafwending’ ter zake samenvalt met wat men in het privaatrecht ‘rechtsmisbruik’ noemt.

Dat verzoeker wat betreft dit middel dienaangaande verwijst naar datgene reeds opgeworpen in onderhavige memorie.”;

2.6.2. Overwegende dat het middel dat voor het eerst in de memorie van wederantwoord wordt aangevoerd, enkel ontvankelijk is als het van openbare orde is, als het steunt op feiten die door verzoeker niet gekend konden zijn op het ogenblik dat hij zijn verzoekschrift indiende en als de memorie van wederantwoord werd ingediend binnen de voorgeschreven termijn; dat het hoe dan ook niet duidelijk is welke concrete feiten verzoeker niet bekend zouden zijn op het ogenblik dat hij zijn verzoekschrift indiende; dat bovendien hij niet aantoonst dat er van machtsafwending sprake is, waarvoor trouwens vereist is dat dit het enige oogmerk zou zijn; dat het middel niet tot nietigverklaring kan leiden,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter.
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.